

## สรุปย่อคำแถลงการณ์ฝ่ายจำเลย

จำเลยที่ 2 ประสงค์อุทธรณ์และยื่นคำร้องขอแถลงการณ์ด้วยวาจาในประเด็นดังต่อไปนี้

ประเด็นการดำเนินคดีของโจทก์และโจทก์ร่วมไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากจำเลยที่ 2 ได้ร่วมปลอมรายงานการประชุมผู้ถือหุ้นเปลี่ยนแปลงกรรมการโดยไม่มีอำนาจ ให้จำเลยที่ 2 เป็นกรรมการบริษัท เมื่อการแต่งตั้งจำเลยที่ 2 เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ 1 ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทั้งยังไม่ต้องด้วยประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1166 เนื่องจากการปลอมรายงานการประชุมผู้ถือหุ้นเป็นการกระทำที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน ไม่ใช่กรณีการแต่งตั้งกรรมการมีข้อบกพร่อง การใดที่จำเลยที่ 2 กระทำไปในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ 1 จึงเป็นการกระทำที่ไม่มีอำนาจและไม่ผูกพันจำเลยที่ 1<sup>1</sup> เมื่อประมวลกฎหมายอาญาและพระราชกำหนดการประกอบธุรกิจสินทรัพย์ดิจิทัล พ.ศ. 2561 ไม่ได้ให้นิยามคำว่าผู้แทนนิติบุคคลไว้ จึงต้องนำหลักกฎหมายเรื่องผู้แทนนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับ ฉะนั้น ในการกระทำความผิดอาญา จำเลยที่ 2 จึงไม่ได้เป็นผู้แทนของจำเลยที่ 1 เนื่องจากการแต่งตั้งเป็นกรรมการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย การดำเนินคดีของโจทก์และโจทก์ร่วมจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ประเด็นจำเลยที่ 2 ไม่ต้องรับผิดชอบประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 437 การที่จำเลยที่ 2 จะต้องรับผิดชอบประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 437 ต้องปรากฏว่าจำเลยที่ 2 เป็นผู้ครอบครองหรือควบคุมรถไถคนขับ ผู้ครอบครองตามความหมายของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 437 หมายถึง ผู้ใช้ยานพาหนะในฐานะเป็นผู้ยึดถือในขณะเกิดความเสียหายหรือ หมายถึงผู้ครอบครองยานพาหนะนั้นอยู่ในขณะเกิดเหตุ<sup>2</sup> แต่เมื่อรถยนต์ไถคนขับในระหว่างการทดสอบถูกควบคุมโดยระบบบังคับรถยนต์อัตโนมัติ ซึ่งเป็นการดำเนินงานและพัฒนาระบบโดยบริษัทสมองกลจำกัด จำเลยที่ 2 ไม่ได้มีส่วนในการสั่งการการเคลื่อนไหวยของรถยนต์ไถคนขับ จำเลยที่ 2 จึงไม่ใช่ผู้ครอบครองหรือควบคุมรถยนต์ไถคนขับในขณะเกิดความเสียหาย อีกทั้ง แม้จำเลยที่ 2 ไม่ได้ดำเนินการติดตั้งอุปกรณ์ป้องกันคลื่นสัญญาณ แต่จำเลยที่ 2 ก็ไม่สามารถคาดหมายได้ว่าจะมีนายหวังร้าย ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกเข้ามาขัดขวางการทดสอบรถยนต์ไถคนขับโดยการปล่อยคลื่นสัญญาณรบกวนระบบบังคับรถยนต์อัตโนมัติ เนื่องจากการดำเนินการทดสอบภายในบริเวณโรงงานของจำเลยที่ 1 เอง และรถยนต์ไถคนขับคันดังกล่าวก็ไม่ได้ถูกนำออกจำหน่ายและใช้งานจริงในสถานะและภาวะเช่นนั้น จำเลยที่ 2 จึงไม่จำเป็นต้องติดตั้งอุปกรณ์ป้องกันคลื่นสัญญาณในขณะทดสอบระบบ

<sup>1</sup> คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4057/2550

<sup>2</sup> คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2659/2524

ความเสียหายที่เกิดขึ้นกับนายไก่อจึงเป็นเหตุสุดวิสัย ดังนั้นจำเลยที่ 2 จึงไม่ต้องรับผิดชอบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 437

ประเด็นโจทก์ร่วมไม่มีสิทธิยื่นคำร้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 แม้ว่าโจทก์ร่วมซึ่งเป็นบิดาที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายมีฐานะเป็นผู้เสียหายโดยนิตินัย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (4) ประกอบมาตรา 5 (2) แต่ผู้ที่มีสิทธิยื่นคำร้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 หมายถึง ผู้ที่มีสิทธิเรียกค่าสินไหมทดแทน การพิจารณาว่าผู้ใดจะมีสิทธิยื่นคำร้องต้องพิจารณาจากสิทธิในทางแพ่ง ไม่ใช่กรณีที่จะนำความหมายของคำว่า ผู้เสียหายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (4) มาใช้บังคับ<sup>3</sup> โจทก์ร่วมเป็นเพียงบิดาที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย แม้ว่าผู้ตายจะอุปการะเลี้ยงดูโจทก์ร่วมปีละ 1 ล้านบาท แต่ผู้ตายไม่มีหน้าที่ตามกฎหมายในการอุปการะเลี้ยงดูโจทก์ร่วม โจทก์ร่วมย่อมไม่มีสิทธิได้รับค่าขาดไร้อุปการะ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 443 วรรคสาม สำหรับค่าปลงศพ สิทธิเรียกร้องค่าปลงศพตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 443 วรรคหนึ่ง เป็นสิทธิของทายาทตามกฎหมายของผู้ตาย ภายใต้บังคับประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1649 เท่านั้น เมื่อโจทก์ร่วมไม่ใช่บิดาโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย ย่อมไม่ใช่ทายาทตามกฎหมายของผู้ตาย โจทก์ร่วมจึงไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าปลงศพ<sup>4</sup> ทั้งนี้ โจทก์ร่วมไม่มีสิทธิได้รับค่าเสียหายเชิงลงโทษ เนื่องจากค่าสินไหมทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 438 มีวัตถุประสงค์เพื่อเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นจริง ไม่ได้มีวัตถุประสงค์ในการลงโทษผู้กระทำละเมิด<sup>5</sup> อีกทั้งไม่ได้มีกฎหมายพิเศษบัญญัติไว้โดยเฉพาะให้โจทก์ร่วมมีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายเชิงลงโทษ<sup>6</sup> ดังนั้น เมื่อโจทก์ร่วมไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากจำเลยที่ 2 โจทก์ร่วมจึงไม่มีสิทธิยื่นคำร้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1

ประเด็นคำร้องของโจทก์ร่วมอยู่ในอำนาจของศาลแรงงานกลาง ศาลไม่มีอำนาจในการดำเนินการสอบสวนพิจารณา การที่นายไก่อผู้ตายเป็นลูกจ้างของจำเลยที่ 1 เมื่อได้รับอันตรายจากการทำงานเป็นคดีอันเกิดจากมูลละเมิดระหว่างลูกจ้างกับนายจ้างเกี่ยวกับการทำงานตามสัญญาจ้างแรงงาน คดีในส่วนละเมิดจึงอยู่ในเขตอำนาจของศาลแรงงานกลาง ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 8 (5) กฎหมายได้จัดตั้งศาลแรงงานซึ่งเป็นศาลชั้นอุทธรณ์และบัญญัติวิธีพิจารณาคดีแรงงานไว้

<sup>3</sup> คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5400/2560 และคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1935/2561

<sup>4</sup> คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1285/2508 และคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 285/2554

<sup>5</sup> ศนันท์กรณ โสทธิพันธุ์, คำอธิบายกฎหมายลักษณะละเมิด จัดการงานนอกสั่ง และลามิควรไต้, พิมพ์ครั้งที่ 8, (กรุงเทพมหานคร : วิญญูชน, 2561), น.322.

<sup>6</sup> ธรรมนิติ สุ่มนตกุล, “ค่าเสียหายเชิงลงโทษ (Punitive Damages),” สืบค้นเมื่อวันที่ 3 มีนาคม 2562, จาก <http://web.krisdika.go.th/pdfPage.jsp?type=act&actCode=253>

โดยเฉพาะ โดยมีหลักการพิจารณาคดีที่เป็นไปโดยสะดวก ประหยัด รวดเร็ว เสมอภาค และเป็นธรรม<sup>7</sup> เนื่องจากคดีแรงงานมีลักษณะพิเศษแตกต่างจากคดีแพ่งและคดีอาญาโดยทั่วไป คดีแรงงานจึงสมควรได้รับการพิจารณาพิพากษาโดยผู้พิพากษาซึ่งมีความรู้และความเข้าใจในปัญหาแรงงานร่วมกับผู้พิพากษาสมทบฝ่ายนายจ้างและฝ่ายลูกจ้าง<sup>8</sup> คดีส่วนละเมิดจึงอยู่ในเขตอำนาจของศาลแรงงาน โดยไม่ต้องคำนึงถึงเขตอำนาจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งและประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ขอให้ศาลอุทธรณ์ยกคำร้องขอให้จำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 2 ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนของโจทก์ร่วม

ประเด็นศาลต้องส่งความเห็นที่จำเลยทั้งสองโต้แย้งว่าบทบัญญัติประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย เนื่องจากการที่จำเลยทั้งสองยื่นคำร้องว่าการที่โจทก์ฟ้องจำเลยที่ 2 ให้รับผิดในฐานะตัวการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 เป็นบทบัญญัติที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 เป็นกรณีที่จำเลยทั้งสองโต้แย้งว่าบทบัญญัติประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแล้ว เพราะอ้างว่าจำเลยที่ 2 ต้องรับผิดในการกระทำของจำเลยที่ 1 โดยไม่มีเจตนากระทำความผิด และเมื่อศาลรัฐธรรมนูญยังไม่มีคำวินิจฉัยในประเด็นดังกล่าว ดังนั้น ศาลอุทธรณ์ต้องส่งความเห็นของจำเลยทั้งสองให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 212

ประเด็นศาลไม่สามารถรับฟังพยานหลักฐานที่ได้จากการค้นโรงงานของจำเลยที่ 1 โดยพนักงานสอบสวนได้ เนื่องจากการค้นในที่รโหฐานของพนักงานสอบสวนต้องมีหมายค้นหรือได้รับความยินยอมจากผู้ครอบครองที่รโหฐาน<sup>9</sup> ในกรณีเจ้าของที่รโหฐานเป็นนิติบุคคล ผู้ครอบครองที่รโหฐานที่สามารถให้ความยินยอมในการค้นได้ ย่อมต้องหมายถึงกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนนิติบุคคลนั้น<sup>10</sup> เมื่อจำเลยที่ 2 ไม่ใช่กรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ 1 เพราะไม่ใช่กรรมการโดยชอบด้วยกฎหมาย การตรวจค้นโรงงานของจำเลยที่ 1 โดยพนักงานสอบสวนที่ได้รับอนุญาตจากจำเลยที่ 2 จึงไม่ได้รับความยินยอมให้เข้าตรวจค้นที่รโหฐานจากผู้ครอบครองที่รโหฐาน และเมื่อการค้นของพนักงานสอบสวนไม่มีหมายค้น ดังนั้น การค้นโรงงานของจำเลยที่ 1 โดยพนักงานสอบสวนย่อมไม่ชอบด้วยกฎหมาย พยานหลักฐานที่ได้จากการค้นจึงรับฟังไม่ได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/1 การรับฟังพยานหลักฐานทางอิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าว ศาลจึงต้องคำนึงถึงคุณค่าในเชิงพิสูจน์ ความสำคัญ และความน่าเชื่อถือของพยานหลักฐานด้วย เมื่อศาลชั้นต้นยกคำร้องของจำเลยทั้งสองที่ขอให้ส่งระบบคอมพิวเตอร์ไปตรวจพิสูจน์

<sup>7</sup> วิจิตรา วิเชียรชม, คำอธิบายกฎหมายแรงงาน, พิมพ์ครั้งที่ 5, (กรุงเทพมหานคร : วิญญูชน, 2560), น.403.

<sup>8</sup> หมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522

<sup>9</sup> คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1164/2546

<sup>10</sup> อภิรณีย์ ทิมวงศ์, “การค้นโดยความยินยอม : ศึกษาเฉพาะกรณีการค้นที่รโหฐาน”, (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2548), น.38.

พยานหลักฐานทางอิเล็กทรอนิกส์ ที่โดยสภาพสามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้โดยง่ายจึงขาดการรับรองความถูกต้องจากผู้เชี่ยวชาญ ศาลจึงรับฟังพยานหลักฐานดังกล่าวไม่ได้ ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/1

ประเด็นจำเลยที่ 2 ไม่ได้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 172 มาตรา 173 และมาตรา 174 เนื่องจากจำเลยที่ 2 ได้แจ้งความต่อพนักงานสอบสวนในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ 1 เท่านั้น ไม่ได้กระทำในฐานะส่วนตัว เมื่อจำเลยที่ 2 ไม่ใช่กรรมการโดยชอบด้วยกฎหมาย การกระทำของจำเลยที่ 2 ย่อมไม่ผูกพันต่อจำเลยที่ 2 เอง

ประเด็นจำเลยที่ 2 ไม่ได้กระทำความผิดฐานฉ้อโกงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 เนื่องจากเมื่อจำเลยทั้งสองได้รับเงินลงทุนจากนายทอง จำเลยทั้งสองนำเงินไปสร้างโรงงานผลิตผลไม้คนขับเป็นเงินจำนวน 700 ล้านบาท จำเลยที่ 2 จึงได้ปฏิบัติตามสัญญาระดมทุนแล้วบางส่วน เห็นได้ว่าจำเลยที่ 2 ไม่มีเจตนาโดยทุจริตหลอกลวงผู้เสียหายมาตั้งแต่แรก<sup>11</sup> แม้ต่อมาจำเลยที่ 2 กู้เงินจากจำเลยที่ 1 จำนวน 300 ล้านบาท แต่ก็เพียงการผิดสัญญาทางแพ่งในภายหลังเท่านั้น จำเลยที่ 2 ย่อมไม่มีความผิดฐานฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341

ประเด็นจำเลยที่ 2 ไม่ได้กระทำความผิดตามพระราชกำหนดการประกอบธุรกิจสินทรัพย์ดิจิทัล พ.ศ. 2561 มาตรา 26 มาตรา 66 และมาตรา 94 เนื่องจาก จำเลยที่ 1 ไม่ใช่ผู้ประกอบการธุรกิจสินทรัพย์ดิจิทัลตามนิยามของพระราชกำหนดการประกอบธุรกิจสินทรัพย์ดิจิทัล พ.ศ.2561 จำเลยที่ 1 เป็นเพียงผู้ออกเสนอขายโทเคนดิจิทัลต่อประชาชนเท่านั้น ไม่ได้เป็นศูนย์ซื้อขายสินทรัพย์ดิจิทัล นายหน้าซื้อขายสินทรัพย์ดิจิทัล หรือผู้ค้าสินทรัพย์ดิจิทัลแต่อย่างใด โดยพระราชกำหนดการประกอบธุรกิจสินทรัพย์ดิจิทัล พ.ศ.2561 มาตรา 100 กำหนดให้เฉพาะผู้ประกอบการธุรกิจสินทรัพย์ดิจิทัลที่ดำเนินกิจการต่อเท่านั้นที่มีหน้าที่ยื่นคำขออนุญาตดำเนินกิจการต่อไปภายใน 90 วันนับแต่กฎหมายมีผลใช้บังคับ ดังนั้น จำเลยที่ 1 ย่อมไม่มีหน้าที่ยื่นคำขออนุญาต จำเลยที่ 1 จึงไม่มีความผิดฐานประกอบธุรกิจสินทรัพย์ดิจิทัลโดยไม่ได้รับอนุญาต เมื่อนิติบุคคลจำเลยที่ 1 ไม่ได้กระทำความผิด และจำเลยที่ 2 ไม่ได้เป็นกรรมการที่ชอบด้วยกฎหมายจึงไม่มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยที่ 1 ดังนั้น จำเลยที่ 2 จึงไม่ต้องรับผิดในฐานะกรรมการที่ได้กระทำการแทนนิติบุคคลจำเลยที่ 1 ตามพระราชกำหนดการประกอบธุรกิจสินทรัพย์ดิจิทัล พ.ศ.2561 มาตรา 94

ประเด็นจำเลยที่ 2 ไม่ได้กระทำความผิดตามพระราชกำหนดการประกอบธุรกิจสินทรัพย์ดิจิทัล พ.ศ. 2561 มาตรา 83 เนื่องจากความผิดตามมาตราดังกล่าวเป็นความผิดอาญา เมื่อจำเลยที่ 2 ได้กู้ยืมเงินจากจำเลยที่ 1 ก่อนพระราชกำหนดการประกอบธุรกิจสินทรัพย์ดิจิทัล พ.ศ.2561 มีผลใช้บังคับ ขณะที่จำเลยที่ 2

---

<sup>11</sup> คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4379/2547

กระทำการดังกล่าวจึงไม่มีกฎหมายบัญญัติให้การกระทำของจำเลยที่ 2 เป็นความผิดและไม่มีกฎหมายกำหนดโทษไว้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 วรรคหนึ่ง อีกทั้งจำเลยที่ 1 ไม่ได้เป็นนิติบุคคลตามพระราชกำหนดการประกอบธุรกิจสินทรัพย์ดิจิทัล พ.ศ.2561 มาตรา 89 กำหนด และจำเลยที่ 2 ไม่ได้เป็นกรรมการที่ชอบด้วยกฎหมายของจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 2 จึงไม่ใช่กรรมการ ผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของจำเลยที่ 1 ที่ต้องรับผิดชอบตามมาตรา 83

ประเด็นจำเลยที่ 2 ไม่ได้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291 เนื่องจาก การที่ระบบบังคับรถยนต์อัตโนมัติของรถไร้คนขับพุ่งชนนายไก่อ เกิดจากการที่นายหวังร้ายไม่ต้องการให้บริษัทจำเลยที่ 1 ดำเนินการทดสอบรถยนต์ไร้คนขับสำเร็จ อันเป็นเหตุขัดขวางจากบุคคลภายนอก และจำเลยที่ 2 ดำเนินการทดสอบรถไร้คนขับภายในบริเวณโรงงานของบริษัทจำเลยที่ 1 ซึ่งตามภาวะ วิสัย และพฤติการณ์ เช่นว่านั้น จำเลยที่ 2 ไม่อาจคาดหมายได้ว่าจะเกิดการขัดขวางการทดสอบโดยนายหวังร้ายขึ้น อีกทั้งระบบบังคับรถยนต์อัตโนมัติของรถไร้คนขับถูกผลิตและพัฒนาขึ้นโดยบริษัทสมองกลจำกัด จำเลยที่ 2 ย่อมไม่สามารถทราบถึงการประมวลผลของระบบคอมพิวเตอร์ได้ว่า ในสถานการณ์เช่นนั้นระบบบังคับรถยนต์อัตโนมัติจะเลือกพุ่งชนนายไก่อ จำเลยที่ 2 จึงได้ใช้ความระมัดระวังพอสมควรตามภาวะ วิสัย และพฤติการณ์แล้ว

ประเด็นจำเลยที่ 2 ไม่ได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 14 วรรคหนึ่ง (1) เนื่องจากข้อความที่จำเลยที่ 2 นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ว่า อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นมีสาเหตุมาจากการที่บริษัทสมองกลจำกัดส่งมอบอุปกรณ์ที่บกพร่อง เป็นข้อความที่ไม่ได้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชน เพราะกล่าวถึงการดำเนินงานของบริษัทสมองกลจำกัดเท่านั้น ประชาชนย่อมไม่ได้รับผลกระทบจากข้อความดังกล่าว อีกทั้งศาลชั้นต้นพิจารณาว่าการกระทำของจำเลยที่ 2 เป็นการหมิ่นประมาทโดยโฆษณา การกระทำของจำเลยที่ 2 จึงไม่เข้าองค์ประกอบความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 14 วรรคหนึ่ง (1) นอกจากนี้ โจทก์ไม่ได้บรรยายฟ้องถึงองค์ประกอบความผิดและไม่ได้มีคำขอให้ลงโทษจำเลยที่ 2 ฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา ฉะนั้น ศาลย่อมไม่สามารถลงโทษจำเลยที่ 2 ฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา เพราะจะเป็นการพิพากษาเกินคำขอ ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคหนึ่ง